

Vybrané práce ocenené v Literárnej súťaži žiakov a študentov o CENU PRIMÁTORA MESTA PEZINKA

V máji tohto roku vyhlásili výsledky XIV. ročníka Literárnej súťaže žiakov a študentov o Cenu primátora Pezinka. Do súťaže bolo prihlásených 61 prác, ktoré anonymne hodnotila odborná komisia na čele s Paed-Dr. Reném Bílikom, CSc.

Zaujímavosťou tohto ročníka bolo, že sa objavilo viacero nových autorov, ktorí nahradili úspešných súťažiacich z posledných rokov (Linda Piktorová, Jazmína Piktorová).

Zoznam ocenených sme uverejnili v májovom čísle. Tentoraz prinášame niektoré ocenené práce.

**Lenka Sklenárová
Lucia Stolárová:**

Hi!

Raz sme boli s kamarátkou vonku. Pred našou bytovkou bol obrovský ľad, tak sme sa rozhodli, že sa tam pôjdeme korčuľovať.

Zastali sme na malom trávnatom ostrovčeku pri ľade a začali si obúvať korčule. Zrazu z nášho vchodu vyšiel môj sused s kamarátom. Obišli bytovku a pobrali sa dolu schodmi, ktoré viedli do druhej ulice. Prestali sme si ich všiemať a šnurovali sme korčule. No vtom našu pozornosť upútalo niečo iné. Z vchodu vyšiel ďalší chalan. Buchol dvermi a zavazoval si šnúрку. Potom sa postavil a poobzeral sa. A vtom ma niečo napadlo. Nevedela som, či to nebude blbosť, ale povedala som:

– Oni šli tam dolu – a ukázala som rukou smerom ku schodom. Chalan sa na nás prekvapene pozrel a vyšlo z neho: – Hi! A naozaj namieril ku schodom.

– Nie. She! utrúsila som. A ešte dlho sme sa na ňom smiali.

Kabát telefonuje

S kamarátkou sme počúvali rádio a bola strašná sranda. Len tak sme si pospevovali. Mali sme pocit, že je to super, ale v skutočnosti to bolo falošné, pretože sme sa nepočuli. Ja som to nahrávala, len tak si ťukám do mobilného telefónu a po chvíli zistím, že som omylom zdvihla Mareka Kabáta. Náš extra spev počúval osem sekúnd. Určite si myslí, že sme šibnuté. Nie, že by mi záležalo na tom, čo si myslí, ale aj tak je to hrozné.

(1. miesto, próza ZŠ)

Najúspešnejší účastníci literárnej súťaže roku 2006 spolu s primátorom Oliverom Solgom. Snímka (mo)

Zuzana Drinková: Padajúce krídla

Na svete jestvuje veľa lásky, no ja cítim úzkosť!
Bolest!

Cítim sa ako anjel, ktorému padajú krídla
a blúdia našim svetom.

Blúdím cez tvoje slzy, tvoje bozky,
ktoré sú tak krásne, vzrušujúce.

Tvoje ústa sú ako fontána lásky, ktorá
stále má svoj prameň.

Ozajstná láska, je ako sladké pokušenie.
Koľko dní mi ešte ostáva?

Koľko ešte dní mi uplynie, kým budeme spolu?
Dovtedy budem čakať, kým mi nedáš znamenie?

Znamenie, že už si pri mne a tvoje krídla ma
pohladia po tvári.

S tebou

Každý deň strávený s tebou je krásny.
Keď ma držiš za ruku, či keď ma pohladíš po tvári,
cítim sa neskutočne nádherne.

Ten pocit šťastia na srdiečku.

Keď poviem: MILUJEM ŤA!!!

Trasie sa mi hlas! trasú sa mi kolena!

Ale keď ma objímeš, cítim to teplo, tú lásku

Láska CHCEM BYŤ S TEBOU!!!

(2. miesto, poézia SŠ)

Michaela Žureková: Blázon v mojej koži (úryvok)

To som nebola ja, kto dal ti pýchu,
to bol blázon v mojej koži.

Na kraji šíalenstva lapám po dychu,
za lož ma stihne trest boží.

A spolu ideme preč,
bez váhania krčíme sa v tráve,
je to len klaný svet,
čo so mnou vidíš práve.

To som nebola ja, kto staval vzdušné zámky,
to bol blázon v mojej koži.

Hľadiac na krvou popísané stránky
zapredať sa tým, že sľub zložím?

Bol to ten blázon, sme jeden a predsa dvaja,
trpieť, či poslúchať pravého?
Slávnostný talár si oblečie a ja
chcem utiecť pred súdom zbabelo.

(1. miesto, poézia ZŠ)

**Zuzana Drinková:
Teror cez mobil** (úryvok)

Tak, začalo sa to pred takmer dvoma rokmi. Vtedy som mala 15 aj pol, bolo leto a bola som veľmi nadšená z fantastických seriálov. Viete ako je Buffy, Charmed a iné. Zaujímala som sa o mágiu. A tak som brouzdala netom a hľadala tú ozajstnú, nie seriálovú. Ani neviem, kde som zanechala odkaz so svojou mailovou adresou, nech sa mi podobne „postihnutý“ človek ozve. Približne o týždeň ma čakal mail. A tak som rozprúdila konverzáciu s človekom, o ktorom som nemala poňatia, čo je zač. Nič zaujímavé sa nedialo až do novembra. Zrazu, neviem čo ma to napadlo, dala som mu svoje telefónne číslo. A tento okamih momentálne najviac ľutujem. Začali mi chodiť sms-ky a bola som šťastná. Dovtedy som s nikým nepísala, ak nerátam sesterky. O tajomnom chalanovi, ktorý sa skrýval pod prezývkou Spike, som nič nevedela. Veď ani on o mne. Stále ma volal prezývkou Paige.

„Kikáááá“, skrikla na mňa Dana. „Čo sa deje?“ spýtala som sa jej, ale ďalej som hľadala na sms-ku. „Kto ti furt vypisuje? Veď nám povedz!“ To množné číslo myslela seba, Sašu a Jaju. „Ale nikto“, odbila som ich, a tešila som sa z pocitu momentálnej pozornosti našej skupinky. Lenže hlasné otravovanie Dany sa nedá nijako prepočuť, tak som sa otočila a: „Okey, pišem si s jedným chalanom...o mágii.“ „Cool“, vyšlo z úst Jaji a Saša zo mňa išla ľahať infošky: „Odkedy si píšete? Koľko má rokov? Kde býva?“ Hmm, na tieto otázky som jej nevedela odpovedať. „Ja...neviem. Sms-ky si píšeme tak zhruba dva týždne, ale poznám ho už od augusta – cez mail.“ A skončila som. „Kikáá, a ako to, že si nám to už skôr nepovedala?“ „Dani, klídek, áno?“ „Ako to, že nič o ňom nevieš, ale číslo na mobil si mu dala?“ spýtala sa Saša. „Sama neviem, asi nejaké pomnutie zmyslov. Ale píšeme si iba o mágii.“ Takto ubehol december – cez ktorý môj priateľ na telefóne chvíľu mlčal. Prešiel Nový rok a prišiel lyžiarsky. Veľmi som sa tešila. Veď, aby né?! Celú cestu tam, na Oravu, som mu vypisovala sms-ky, ale nie už o mágii, ale také kamarátske.

(1. miesto, próza SŠ)